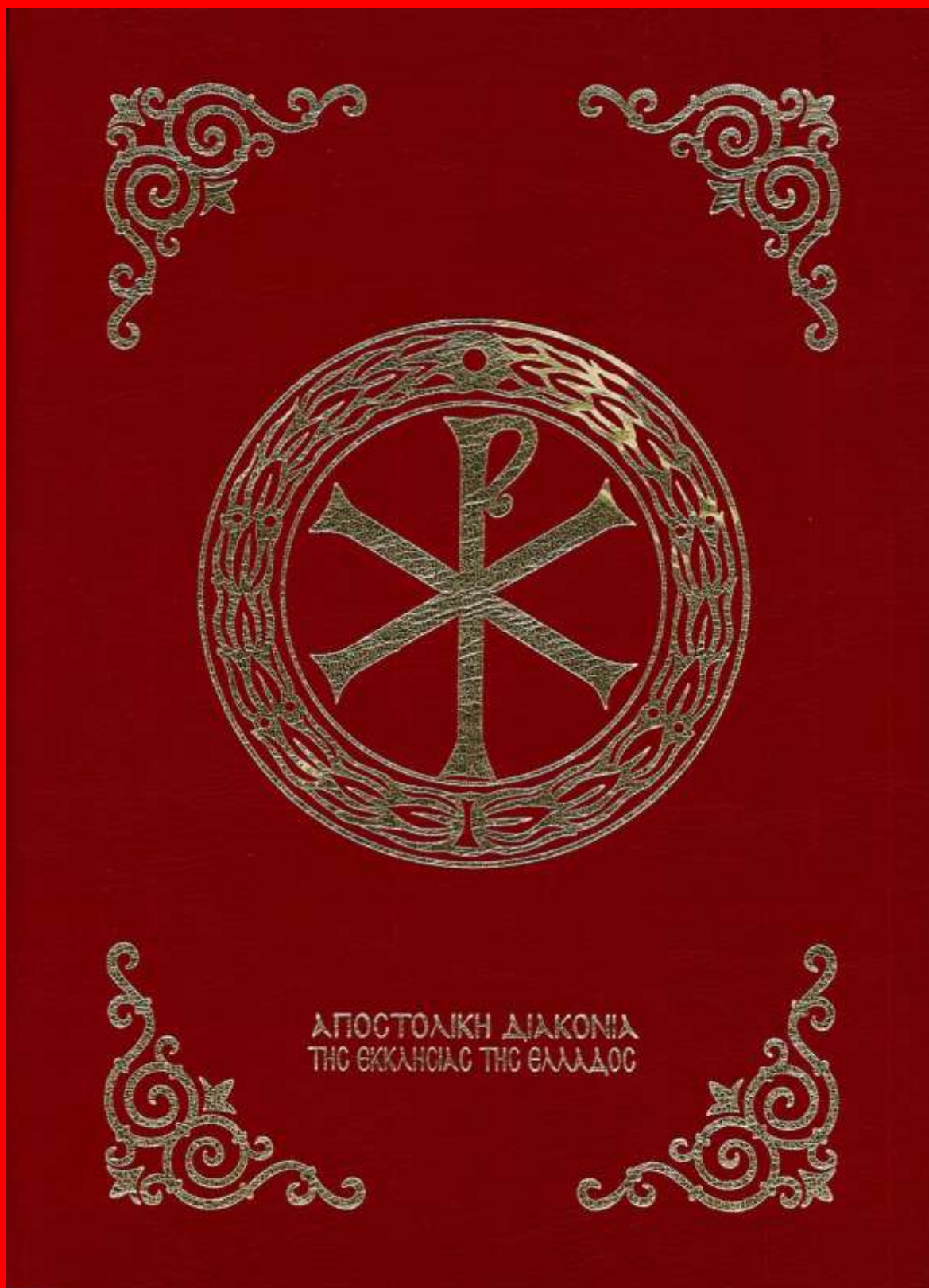

TEZAU LITURGIC
18 AUGUST
ALEXANDROS MORAITIDIS

SLUJBA
SF.CUVIOS
IOAN
DE LA RILA

ATENA, 2010

18 ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΟΣΙΟΣ ΡΙΛΑΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ποίημα Αλέξανδρος Μωραϊτίδης

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τό·
Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό· Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν
στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος πλ δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σὲ Ἰωάννη καλέσωμεν; ἄλλον Παῦλον τὸν
Θηβαῖον, ἢ μέγαν Ἀντώνιον; ἄστρον νέον τῆς Λιβύης,
ἢ Νητρίας παιδευτήν; Ἀγγέλων, καὶ γὰρ ἄρτον καὶ σὺ
ἔφαγες, τῆς Ῥίλας, δὲ τὴν ἔρημον ἐπόλισας· πολλαί
σου αἱ ὁμοιότητες, καὶ θαυμαστοὶ οἱ ἀγῶνές σου,
ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. *(Δίς)*

Ὡ τοῦ ὕψους τῆς πολιτείας σου! Δι' ἧς ἤρθης πρὸς
τὰ ἄνω καὶ ὠμίλησας Θεῷ, καὶ ἐδέξω τὰς ἐλλάμψεις,
τῆς Τριάδος τηλαυγῶς· ἀγάπης, τὸν κρατήρα γὰρ
ἐξέπιες, καὶ ὤφθης Ἰωάννη θεοδίδακτος· κανὼν καὶ
τύπος γενόμενος, τῆς ἀκροτάτης ἀσκήσεως, ὑπέρτερος
πράξει τε καὶ θεωρήμασι. *(Δίς)*

Τί ἀνταποδώσωμεν Ὅσιε, τῇ πολλῇ σου εὐμενείᾳ,
ἥνπερ ἔδειξας τρανῶς, τὴν τιμίαν δεξιάν σου,
δωρησάμενος ἡμῖν, πλουσίαν εὐωδίαν ἀποπνέουσιν,
ἰάσεις, παμποικίλους ἀναβρύουσιν, τοῖς μετὰ

πίστεως Ἁγίε, καὶ εὐλαβείας γεραίρουσι, τὴν ἔνδοξον ἑορτὴν σου καὶ χαρμόσουνον.

Δεῦτε μοναστῶν τὰ συστήματα, ἐν ἁσμάτων μελωδίαις ὡς ἐν στέμμασι σεπτοῖς, καταστέψωμεν ἐνθέως, εὐφρανθέντες τὰς ψυχὰς, Μοισίας, τὸ πανένδοξον βλαστούργημα, ποιμένα, μοναζόντων καὶ διδάσκαλον, καὶ ἱατρὸν συμπαθέστατον, τῶν ἀσθενούντων ἐκάστοτε, διώκτην τε, τῶν δαιμόνων ἀπροσμάχητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ, ἀφιερωθεὶς παναοίδιμε, φόβῳ καὶ ἀγάπῃ Αὐτῷ ὑπηρέτησας, ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐμμελετῶν τῷ νόμῳ Αὐτοῦ, εἰς ἀγαθῶν ἔργων περιποίησιν· ὀχυρωθεὶς δὲ τῇ ἄκρᾳ ταπεινώσει, καὶ τῇ ἀδιακρίτῳ ὑπακοῇ, μετὰ τὴν εἰς τοὺς πένητας διανομὴν τῶν σῶν ὑπαρχόντων, φέρων ἤδη τὸ Ἅγιον Σχῆμα· θεϊκῆς ὀπτασίας ἡξίωσαι, ἥπερ καὶ καθωδήγησέ σε εἰς τὴν πανέρημον τῆς Ῥίλας· ὅθεν, τοῦ μέλιτος τοῦ ἀσκητικοῦ γευσάμενος, ἀνέπτυς τῆς ἀπαθείας πρὸς Θεόν, παρ' Οὗ τῆς ἄνω σοφίαν μυηθεὶς, θεοδίδακτος ὄντως ἀνεφάνης, κανὼν καὶ τύπος γενόμενος τοῖς σοῖς μαθηταῖς, πρὸς τὴν αὐτῶν σωτηρίαν, Βασιλεῖς τε καὶ ἄρχοντας ἐκδιδάσκων, καὶ τοὺς πάντας παραμυθῶν τοῖς θεοφθόγοις σου ῥήμασι. Διό, χορεύει ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου, Αἴγυπτός τε καὶ Λιβύη καὶ ἡ ἔρημος τοῦ Ἰορδάνου, καὶ συγκαλοῦσα ἡμᾶς εἰς πνευματικὴν εὐωχίαν, τὰ ἀγωνίσματά σου ἀνακηρύττουσι, πείθουσαι τοὺς

πάντας βοᾷν· Ἰωάννη θαυματουργέ μακάριε, τῶν ἀναχωρητῶν τὸ ἀγλάϊσμα, καὶ τὸ ἀριπρεπές τῶν κοινοβίων ἐμμελέτημα, πρέσβευε διηνεκῶς ὑπὲρ τῶν μετὰ πόθου τελούντων, τὴν παγγέραστον ἑορτήν, τῆς ἱερᾶς σου μεταστάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιланθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

*Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ

ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'. 7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσκει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσκει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Λιτή. Ἦχος α'.

Δεῦτε τὰ στίφη τῶν μοναστῶν συνελθόντα, ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις τιμήσωμεν, τὴν πανέορτον μνήμην τοῦ ἐξάρχου ἡμῶν, καὶ προστάτου καὶ φύλακος. Οὗτος γάρ, ἀπὸ βρέφους ἀφιερωθείς τῷ Θεῷ, πάντα τὰ τοῦ κόσμου τερπνά, καὶ ἅπερ κέρδη νομίζεται, ζημίαν καὶ σκύβαλα ἡγήσατο, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ. Προκαθαρθεὶς δὲ τοῖς θεμελίοις τῶν ἀρετῶν, τῇ ὑπακοῇ καὶ τῇ ταπεινώσει, ἀνῆλθεν ἐπὶ τὰ ὕψη τῆς Ῥίλας τὰ πανέρημα, ἔνθα ἡγωνίσσατο κατὰ τοῦ παμπονήρου διαβόλου, ἀγῶνα δυσυπέρβλητον, χεῖρα πρὸς χεῖρα προσπαλαίσας αὐτῷ. Διὸ καὶ ὁ Χριστός, ὁ μόνος τῶν καλῶν ἀγῶνων βραβευτής, διὰ πολλῶν χαρίτων αὐτὸν ἐχαρίτωσεν, ἱατρὸν τοῖς πάσχουσιν ἀναδείξας, καὶ τῶν δαιμόνων διώκτην· χειραγωγὸν δὲ αὐθις τῶν τῇ γνώσει τυφλῶν, καὶ βακτηρίαν τῶν ἐν τῇ πίστει ὀλιγοψύχων, οὕσπερ καὶ διέσωσεν, ἐκ τῆς τοῦ κόσμου καταιγίδος, εἰς τὴν οὐράνιον γαλήνην καὶ ἀνάπαυσιν, ἔνθα νῦν μετὰ πάντων τῶν Ὁσίων ἀγάλλεται, Χριστῷ πρεσβεύων ἀπάυστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ἀπέθου τὰ πρόσκαιρα, καὶ διημείψω τὰ αἰώνια· διὰ προσκαίρου κόπου, τῶν ἀτελευτήτων ἀγαθῶν προσεκτιήσω τὴν ἀπόλαυσιν· καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις νῦν, τὴν τῶν Ἀγγέλων πολιτείαν πολιτευσάμενος, ὅτι ἄσκευος ἐν τῇ ἐρήμῳ διαιτώμενος, Ἀγγέλων ἄρτον ἥσθιες· οὕτω γὰρ οἶδε

Θεὸς ἀμείβειν, τοὺς δι' αὐτὸν ἐν ἄκρα στενώσει
ἀγωνιζομένους, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις
καὶ ξηροκοιτίαις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν ψύχει καὶ
γυμνότητι· ἀνθ' ὧν τὴν τρυφήν ἤδη ἀπέλαβες τὴν
αἰωνίζουσαν, Ἰωάννη θαυματουργέ μακάριε.

Ἦχος δ'.

Νοῦν ἡγεμόνα κατὰ παθῶν ἐνοτησάμενος, τῷ
κρείττονι τὸ χεῖρον καθυπέταξας· διὸ καὶ μετανάστης
τῆς πατρίδος γενόμενος, τὴν ἔρημον ὄκησας· ἔνθα
περιπεφραγμένος τῇ συνέσει τῇ κρείττονι, τὰς
ποικίλας τοῦ ἐχθροῦ μεθοδείας διέλυες· ὅθεν
προσαναβαίνων ἐν ἀναβάσεσιν, ἔφθασας εἰς τὴν ἄνω
Ἱερουσαλήμ, ἐν ἣ τῷ τρισηλίῳ φωτὶ περιουγαζόμενος,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν ἀειμακάριστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἰσαγγελον, ἐπὶ γῆς πολιτείαν διήνυσας, ἰσαγγελον
καὶ τιμὴν, ὁ Χριστὸς σοι δεδώρηται· Ἀγγέλων ἄρτον
ἐγεύσω ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἀγγέλων καὶ ταῖς ταξέσιν, ἐν
οὐρανοῖς συνηρίθμησαι· τῶν ἀρχαίων Ὀσίων τὸν βίον
ἀνενδότως ἐμιμήσω, τὴν ὁμοίαν πάλιν κατὰ τοῦ
βροτοκτόνου συγκεκροτηκώς, σὺν αὐτοῖς καὶ
συνευφραίνῃ ἐν τῇ ἐπουρανίῳ διαγωγῇ· ἀγελάρχης
ἀνεδείχθης μοναστῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ταξίαρχος καὶ τῶν
ψυχῶν αὐτῶν, τῶν διὰ σοῦ σεσωσμένων, παρὰ τοῦ
ἀθανάτου Βασιλέως κεχειροτόνησαι. Μεγάλοι οἱ
ἀγῶνές σου, μεγάλα καὶ τὰ ἔπαθλα, καὶ ἡ δόξα σου
ἄφθιτος εἰς αἰῶνας αἰώνων, Ἰωάννη θαυματουργέ
τρισμακάριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὓς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, τῶν ἀσκητῶν ἀληθῶς, ὁ ὑψηλῶς τῆς ἐρήμου ὁ ἔξαρχος, ὁ πῆξας τὴν καλιάν σου, ἐν ἀπροσίτοις ὁπαῖς, ἐν αἰγείῳ δέρματι καλυπτόμενος, ἀστήρ παμφαέστατος, καταυγάσας ταῖς λάμπεσι, τῶν σῶν ἀγώνων, τὴν τῆς Ῥίλας πανέρημον, ὁ τοῖς θαύμασιν, ἐξαπλώσας τὴν χάριν σου, ἣν σοι Χριστὸς δεδώρηται, πλουσίως τὰ ἔπαθλα, ὁ διανέμων τοῖς φίλοις, τοῖς τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, ψυχῆς διαθέσει, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχυΐ καὶ διανοίᾳ τε.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Φάρος, προσαναφθεὶς τῷ πυρί, τοῦ Παρακλήτου κατεφώτισας Ὅσιε, ψυχὰς τῶν σοὶ προσιόντων, οὓς εἰς Μονὴν ἱεράν, ὥσπερ ἄλλος Σάββας συναγήοχας, ἐν ἧ καὶ παρέδωκας, ἐν χερσὶ τοῦ Παντάνακτος, τὴν ἱεράν σου, ψυχὴν ἐνθους γενόμενος, καὶ μετάρσιος, τὰ σὰ τέκνα ἡυλόγησας, Πάτερ ὦ συμπαθέστατε, καὶ πάντας

δὲ νῦν ἡμᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην, τῆς ἱερᾶς σου κοιμήσεως, εὐλόγησον μάκαρ, τῶν παισμάτων αἰτουμένους, ἡμῶν τὴν ἄφεσιν.

Στ.: Τί ανταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ᾧν ανταπέδωκεν ἡμῖν;

Χεῖρα, τὴν δεξιάν σου ἡμεῖς, καταπλουτοῦντες Ἰωάννη μακάριε, ἰάσεις παρεχομένην, τοῖς μετὰ πόθου αὐτήν, κατασπαζομένοις καὶ γεραίρουσιν, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠμασι, τὰ σεπτὰ σου παλαίσματα, εὐχαριστοῦμεν, τῷ Σωτῇρι κραυγάζοντες· πολυεύσπλαγχνε, δὸς ἡμῖν τὰ αἰτήματα, παῦσον τὸν δεινὸν τάραχον, τὸν ἐκ τῶν παθῶν ἡμῶν, τῷ φθόνῳ ἐγειρομένων τοῦ σκολιόφρονος δράκοντος, παρέχων εἰρήνην, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν πρεσβείαις, τοῦ σοῦ θεράποντος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὴν δεξιάν, τὴν πάντιμόν σου κατέχοντες, δι' αὐτῆς κομιζόμεθα, ἀναψυχὴν ἐν τοῖς πειρασμοῖς, καὶ σωτηρίαν ἐν ταῖς νόσοις. Δι' αὐτῆς γάρ, Ἰωάννη θεοπέσιε, τὸν λύκον τὸν κατὰ σοῦ ὠρυόμενον, ἀπεδίωκες, ἄμαχον αὐτὸν καθιστάς, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ· καὶ αὖθις, δι' αὐτῆς τοὺς πάσχοντας ἐπευλογῶν, καὶ ἐπισημειούμενος, ἢ ἐπαλείφων ἐλαίῳ, ὕγιεις ἐξαπέλυες. Δι' αὐτῆς καὶ νῦν ἡμᾶς τοὺς ἐορτάζοντάς σου τὴν ἁγίαν μετὰστασιν εὐλόγησον, καὶ ἐνίσχυσον, ἐν γνώσει ὁδεύειν τὴν τεθλιμμένην ὁδόν, ὅπως διαπλεύσαντες τὸ τοῦ βίου μέγα πέλαγος, εἰς τὴν οὐράνιον ἀνάπαυσιν καταντήσωμεν, ἔνθα πάντων

εὐφραινομένων ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, κατοικία προητοίμασαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Νεῦσον παρακλήσει σὼν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι, σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ βρέφους ἠγάπησας τὸν Πλάστην σου καὶ Θεόν, εἰς Ὅν καθιέρωσας σαυτὸν μακάριε, καὶ τήξας τὸ σῶμά σου, ἀκροτάτῃ ἀσκήσει, ἐν ὁπαῖς καὶ σπηλαίοις, ἐκάλλυνας τῆς ψυχῆς σου τὴν εὐγένειαν ὄθεν, ἡ Τριάς ἐν σοὶ ἡ Ἁγία, παμμάκαρ Ἰωάννη ἐνώκησε.

Δόξα. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὴν χεῖρα κεκτημένοι παμμάκαρ τὴν δεξιάν σου, πλοῦτον ἡμῶν ἀναφαίρετον, ἐν ψυχῆς εὐφροσύνῃ, κυκλοῦντες τὴν πάντιμον σορόν, καὶ πόθῳ ἀσπαζόμενοι αὐτήν, θεσπέσιε Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν, βοῶμέν σοι κραυγάζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι, δόξα τῷ σὲ ἰαμάτων πηγὴν ἡμῖν ἀναδείξαντι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε,
σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ
ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ. Ἐδείχθης
πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου.
Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ
σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἡ μνήμη σου Ὅσιε τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἀνέτειλε
πάμφοτος, περιουγάζουσα, πιστῶν τὰ συστήματα,
φαιναῖς φρυκτωρίαις, τῶν θαυμάτων σου Πάτερ,
ἅπερ πλουσίως νέμεις, τοῖς προστρέχουσι πόθῳ, καὶ
προσαιτούμενοις τὴν λύσιν, τῶν νόσων ψυχῆς καὶ
σώματος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας
προσάγαγε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάχραντε,
λῦσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων,
σκέδασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση Παρθένε, τῶν νῦν
ἐφοπλιζομένων, κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τῇ σορῶ τῆς ἀγίας χειρός σου Ὅσιε,
προσπελάζοντες πόθῳ οἱ συνεχόμενοι, ἀδοκῆτοις
πειρασμοῖς παθῶν καὶ θλίψεων, καὶ ἀσπαζόμενοι
αὐτήν, εὐρίσκομεν ἀπαλλαγὴν, καὶ ἰατρείαν ἐν πᾶσι,
εὐχαριστοῦντες τῷ δόντι, τὴν χάριν ταύτην σοὶ
αἰοίδιμε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ
ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ τὰ κύματα Ἀγνῆ
καταπράϋνον, τῶν ματαίων λογισμῶν, καὶ τὴν
πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε. Οἶδα γὰρ
οἶδα Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλεσαι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον,

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἀπαθεία τὸν νοῦν σου προκαθαρθεῖς, ἐν σχισμαῖς
καὶ σπηλαίοις ἐρημικοῖς, ὠμίλησας Ὅσιε, τῷ Θεῷ
Παντοκράτορι, παρ' οὗ τὰς ἐλλάμπεις τὰς θείας
δεξάμενος, ὀπτασιῶν ἐνθέων, πλουσίως ἠξιώσαι· ὅθεν
καὶ θαυμάτων, ποταμὸς ἀνεδείχθης, ἰάσεις
δωρούμενος, τοῖς πιστῶς σοι προστρέχουσιν, Ἰωάννη
θαυματουργέ, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ Χήρα ἐκείνη
 δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν
 χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὥφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια,
 πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀεὶ με ἐξαίρουσα. Ὅθεν ὡς
 ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν
 θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε
 βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν
 πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ
 δοῦλός σου.

Εἴτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ
 Ὁσίου Αὐτοῦ.*

Στ.: *Τί ανταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ᾧν
 ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;*

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: *Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...*

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθε ὁ φθόγγος τῶν
 κατορθωμάτων σου· δι' ᾧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὔρες
 μισθὸν τῶν καμάτων σου, τῶν δαιμόνων ὥλεσας τὰς
 φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ᾧν τὸν
 βίον ἀμέμπτως ἐξήλωσας. Παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς
 Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἵτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ὠδὴ α. Ἦχος πλ.δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῷ τοῦ Δεσπότης θρόνῳ παριστάμενος, ἀνάπλεως τοῦ φωτός, τοῦ ἐπουρανίου, Ἰωάννη Ὅσιε, ἀκτῖνά μοι κατάπεμψον, τοῦ φωτίσαι τὸν νοῦν μου, σκότους ἀνάπλεων, ὅπως ἂν ὕμνοις καταστέψω τοὺς ἄθλους σου.

Ὅλον ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ ἀφωρισας, σαυτὸν μακάριε, φόβῳ καὶ ἀγάπῃ, τούτου τὰ ἐντάλματα, τηρῶν μὴ λογιζόμενος, τὴν κακίαν τοῦ φθόνου, ὑποκριτὴν ὀνομάζουσα, σὲ τῶν ἀρετῶν τὸ κειμήλιον.

Τὴν τοῦ Σωτῆρος ἐντολὴν μακάριε, τὴν χρίουσαν φαινώς, τοὺς τελείους ὅλη, τῇ ψυχῇ ἐπλήρωσας, καὶ νείμας τὴν οὐσίαν σου, ἐν χερσὶ τῶν πενήτων, καίρων ἐδέξω τὸ ἅγιον, Σχῆμα Ἰωάννη Θεόκλητε.

Θεοτοκίου.

Δέσποινα Κόρη τῶν Ἀγγέλων Ἀνασσα, ἡ τοῦ ἐλέους πηγὴ, τῆς ἀγαθωσύνης, πέλαγος ἀπέραντον, δυσώπησον τὸν Κύριον, καὶ Υἱόν Σου ἐν χάρι, ζώντων συντάξαι τὰ πνεύματα, τῶν κειμένων ὧδε παρθένων Σου.

Ὠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ταπεινώσει τρισμάκαρ προκαθαρθεῖς ἄριστα, καὶ ὑπακοὴ διαπρέψας, θείων ἡξίωσαι, ὀπτασιῶν θαυμαστῶς· δι' ὧν ἀνῆλθες εἰς ὄρος, μόνος ὡς εἰς ἄλλο Καρμήλιον.

Προσευχαῖς καὶ νηστείαις τὴν τῶν παθῶν ἔσβεσας, φλόγα ἐξανάψας ψυχῆς σου φλόγα τὴν καίουσαν, ἐν ἀστραπαῖς φαειναῖς, ἀπὸ τῆς θείας ἀγάπης, ὥσπερ ἄλλος ἥλιος, θάλπων τὴν ἔρημον.

Ἄσκειος καὶ ἀκτῆμων ἔσχες τροφήν ἄσκειον, τὰς ἀγρίας Πάτερ βοτάνας, καὶ ὡς ὁ Πρόδρομος, ἀσκεύω ἐν δέρματι, ἐνδεδυμένος διηγες, ὡς ἐρημικὸν καλλιέρημα.

Θεοτοκίον.

Τῶν Ἀγγέλων Κυρία ὦ συμπαθὲς Δέσποινα, δέξαι ἱκεσίας Σῶν δούλων, ὥσπερ προσάγαγε, Υἱῷ Σου Μονογενεῖ, ὅπως ψυχὰς ἀναπαύσῃ, τῶν ἀπελθουσῶν ἀδελφῶν ἡμῶν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ' . Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆς ἐρήμου τὸ ἄνθος τὸ θαυμαστόν, τῶν σχισμῶν καὶ σπηλαίων τὸν οἰκιστὴν, τὸν μέγαν ὑμνήσωμεν, Ἰωάννην τὸν φύλακα, ἡμῶν καὶ κηδεμόνα, ἐν πάσας συμπτώσεσιν, ἐν στερήσει τροφῆς, ἰατῆρα δὲ κράτιστον· οὗτος γὰρ ἐν ἅκρᾳ, διαπρέψας ἀσκήσει, ῥωσθεῖς τὴν διάνοιαν, τῶν θαυμάτων ἐδέξατο, ἐκ Θεοῦ τὴν ἐνέργειαν, δαίμονας ἐλαύνει γοργῶς, ἀνιάτων δὲ νόσων συμπτώματα, τῶν αὐτῷ προσιόντων, θεραπεύει ἐκάστοτε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθέने τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ

φανείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα ἄδου πεσεῖν
κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ Σου
πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, τὸν λιμένα τὸν
εὖδιον, ἵνα πίστει κραυγάζω Σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· Σὲ γὰρ
ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός Σου.

Ῥδὴ δ' Σύ μου ἰσχύς.

Σοῖς ὀφθαλμοῖς, ὕπνον οὐκ ἔδωκας Ὅσιε, σοῖς
κροτάφοις, νυσταγμὸν οὐδέποτε, διηνεκῶς, πλήττων
τὸν σατάν, διὰ πολιτείας ἀμέμπτου καὶ δι' ἀσκήσεως,
ἐν ἅκρᾳ ταπεινώσει, ἐν ταῖς νίκαις κραυγάζων· τῇ
δυνάμει Σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Σχῆμα ληστῶν, ποτὲ λαβόντες οἱ δαίμονες, ἐν τῷ
ὄρει, πάλην συνεκρότησαν, καὶ τυφαντές σε
ὀδυνηρῶς, ἐξεβίαζόν σε, τὴν ἐρημίαν ἀρνήσασθαι·
πλὴν σὺ ὢν τετρωμένος, τῷ πόθῳ τοῦ Δεσπότη, εἰς
τῆς Ῥίλας ἔβης τὴν πανέρημον.

Τὴν ἀρετὴν, οὐκ ἔδει ὄντως καλύπτεσθαι, ἐν ἐρήμῳ·
ὅθεν ὁ πανάγαθος, Θεὸς τῶν δώρων ὁ χορηγός, πηγὴν
ἱαμάτων καὶ θαυμασίων σε ἔδειξε, τοῖς δεομένοις
πᾶσι, καὶ ἡ ἄγονος χώρα, παραδόξως τροφήν σοι
ἐβλάστησε

Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς ποτέ, ἐπὶ τῆς γῆς ἀναμάρτητος, οὐδεὶς
μώμου, εὖσπλαγχνε ἀμέτοχος, τῶν ἐν σαρκί, ζώντων
ἐπὶ γῆς· διὸ ὡς Δεσπότης, τᾶς κοιμηθείας παρθένους

Σου, ἀπάλλαξον ἀπάσας, δικαίας καταδίκης, ταῖς πρεσβείαις τῆς Σῆς Θεομήτορος.

Ὡδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Βασιλεῖ ἐκζητοῦντι, νουθεσίας προφρόνως ἐπέστειλας, εἰ τὴν Βασιλείαν, τὴν ἀσάλευτον ποθεῖ προσκτήσασθαι, σὺν τῇ εὐσεβείᾳ, ἐλέει τε καὶ συμπαθείᾳ, βασιλικοῖς κοσμηθήτω χαρίσμασι.

Σὲ προστάτην τρισμάκαρ, πρὸς Θεὸν κεκτημένοι καὶ πρέσβυν ἄγρυπνον, ἐκ παντὸς κινδύνου, καὶ ποικίλων νόσων ἐκλυτρούμεθα· καὶ γὰρ ὁ Δεσπότης, μετ' εὐμενείας ὑπακούει, τῶν πιστῶν αὐτοῦ δούλων τὴν δέησιν.

Δαιμονῶντας ἰάσω, τῇ τῆς δεξιᾶς σου ἀφῇ καὶ ταῖς σαῖς εὐχαῖς· νῦν δ' ἡμᾶς θεόφρον, κεκτημένους αὐτὴν ἐν σεπτῇ σορῶ, καὶ ἀσπαζομένους, θυμοῦ καὶ ταραχῆς παντοίας, ἐλευθέρωσον ταῖς ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Παρὰ Σοὶ παντοκράτος, ὡς προέφης μοναὶ πολλαὶ πέλουσιν, ἔνθα τὸ ἄδυτον τῆς θεότητος φέγγος, καὶ τρυφῆς ὁ χειμάρρους ὁ ἄπαυστος· ἐν αὐταῖς οὖν Σῶτερ, ταῖς τῆς Μητρός Σου ἱκεσίαις, τὰς προκοιμηθείσας παρθένους σύνταξον.

Ὡδὴ στ΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἠγάπησας τὸν Θεόν, ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου, καὶ ἐκκολήθης αὐτῷ, ὅλη τῇ ἰσχυρί σου· διόπερ ἀνάπαυσιν εὗρες Ἰωάννη, ἐν τῇ πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐν ἀκηδίαῖς στιγμαῖς, οὐδόλως ὀλιγοψύχησας, βιάζων δὲ σεαυτὸν, ὥσπερ ὁδοιπόρος τις πορείαν στελλόμενος, ἀπωτάτην Πάτερ, τοῦ σκοποῦ σου οὐκ ἐξέφυγες.

Τοῦ βήματος τοῦ φρικτοῦ, ἐμνημονεύων ἀείποτε, συνέστελλες σεαυτὸν, προς πᾶσαν ὑπόμνησιν, ἀνέσεως Ὅσιε· ὁ ἀγνὸς γὰρ φόβος, τοῦ Κυρίου ἐστὶν ἄπαυστος.

Θεοτοκίον.

Βασίλισσα οὐρανοῦ, καὶ γῆς ὑπάρχεις πανάχραντε· διὸ πρὸς τὸν Σὸν Υἱόν, καὶ Κτίστην τοῦ σύμπαντος, ψυχὰς τῶν παρθένων Σου, τῶν κεκοιμημένων, σεσωσμένας συνεισάγαγε.

Κουτάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ταῖς τῶν δακρύων σου κρουνοῖς ἀεννάοις, ἐν τῇ ἐρήμῳ διαιτώμενος μάκαρ, τὴν ψυχικὴν σου αὐλακα, κατήρδευσας λαμπρῶς· ὅθεν ἀνεβλάστησε, θείων ἔργων τὸν στάχυν, ἀκμαῖον κατευφράναντα, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην, ὃς σὲ ἡμεῖψατο πλουσίως ὡς Θεός, πηγὴν θαυμάτων, ἡμῖν ἀναδείξας σε.

Ὁ Οἶκος.

Οἶδα καλῶς ὅτι πᾶν δώρημα τέλειον, ἄνωθ' ἐστὶ καταβαῖνον παρὰ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων· οὐπερ ἐγὼ ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις κατέστησα ἑμαυτὸν ἀνάξιον. Ὅμως ὦ θεοφόρε Ἰωάννη, ἐπιποθοῦντι τελείως ὑμνῆσαι τὴν θαυμαστὴν βιοτὴν σου, δός μοι φῶς καὶ

ισχύν, ὡς τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ παντέλειος μιμητής.
 Καὶ γὰρ καθάρας σαυτὸν δι' ἀκροτάτης ἀσκήσεως,
 προσεκτήσω ἀνόθευτον τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν
 πλησίον ἀγάπην, ὑπὲρ οὗ καὶ μετὰ θάνατον ἄπειρα
 ἐκχέεις τὰ ἐλέη σου, τοῖς μετὰ πίστεως
 προσερχομένοις, τῇ ἱερᾷ τῶν λειψάνων σου σορῶ.
 Εὐαρεστήσας γὰρ τελείως τῷ Θεῷ, ἔλαβες τελείαν τὴν
 ἀντάμειψιν. Αὐτὸς γὰρ ὁ μεγαλόδωρός ἐστιν, ὁ πηγὴν
 θαυμάτων ἡμῖν ἀναδείξας σε.

Συναξάριον

*Τῇ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ
 θαυματουργός, ὁ κατὰ τὸ ὄρος τοῦ Ρίλα ἀσκήσας, καὶ
 τὴν ἐκεῖσε μονὴν οἰκοδομήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.*

*Κτίτωρ Μονῆς σὺ, ὦ Ἰωάννη Ρίλας,
 Δεικθεὶς κατοικεῖς νῦν Μονὰς τὰς ἐν πόλῳ.*

Ὁδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἡῤξαι μακάριε περάναι, τὴν ζωὴν αὐτοῦ συγγενικόν
 σου παῖδα· προεγνὼς γὰρ αὐτόν, ἄσωτον ἀποβῆναι·
 διὸ καὶ ὀφιόδηκτος, ἐτερμάτισε τὸν βίον.

Δέξαι μου Ὅσιε τοὺς ὕμνους, οὓς προσάγω σοι ἀπὸ
 βαθέων στέρνων, καὶ πρόσθητι ἐμοῦ, τοῦ κόσμου
 ἐκδημοῦντος, διώκων τὰ τελώνια, μακρὰν ἀπὸ τῆς
 ψυχῆς μου.

Ἰνδαλμα γέγονας θεόφρων, ἀκροτάτης ἀσκήσεως
 τοῖς πᾶσι· διόπερ ἰκέτευω Σε, γενέσθαι μου

προστάτην, δωροῦντά μοι ὑπομονήν, ἐν στερήσεσι καὶ πόνοις.

Θεοτοκίον.

Ὅταν Κυρία τῶν Ἀγγέλων, ἡ τῆς Κρίσεως περιηχήσῃ σάλπιγξ, ἐν τῇ σιγῇ ἐκείνῃ τοῦ ἡμιωρίου, ἰκέτευσον τὸν Σὸν Υἱόν, ὑπὲρ τῶν μοναζουσῶν Σου.

Ὠδὴ η' . Ἑπταπλασίως κάμινον.

Διεφημίσθης Ὅσιε, ἐν τοῖς πέριξ ὁ βίος σου, καὶ ἡ θαυμαστή σου, παρρήσια προσάγουσα, ἣν ἔσχες πρὸς Κύριον· διὸ συνέρρεον ἐν χαρᾷ, οἱ ἐπιποθοῦντες, τὴν αὐτῶν σωτηρίαν, μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις, ἐν οὐρανοῖς κραυγάζων· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς δόξαν ἀνυπέρβλητον, ἡ μονή σου ἐξέλαμψε, τοῦ Χριστοῦ σὲ Πάτερ, ὥσπερ φάρον φαίνοντα, ἐν αὐτῇ προτάξαντος, τῷ θάμβει τῶν θαυματουργιῶν, τῶν διὰ σοῦ τελουμένων· καὶ γὰρ τῶν ἰωμένων, ἡ φωνὴ περιήκει, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κάμπτων τὸ γόνυ Ὅσιε, τῆς σοροῦ σου κατέναντι, ἐν δακρύων ὄμβροις, ἐξομολογοῦμαί σοι, ἴδε τῆς ἀσθενείας τῆς ταλαιπώρου ἐμεῆς, ψυχῆς τῆς ἐκ τῶν παθῶν, κινδυνευούσης εἰς τέλος, καὶ σῶσόν με ἀρρήτως, ὥς μοναχὴν ἐρρύσω, ἀπὸ φρικτοῦ θανάτου, ἐκ τῆς αἰμορραγίας.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανακήρατε, παρθενίας ἀπάνθισμα, τῶν παρθένων μόνη βεβαία ἀντίληψις, ἡ στήλη ἡ ἔμψυχος, σωφροσύνης ἱκέτευε, τὸν Ἅγιον Ἀγίων, καὶ Υἱόν Σου καὶ Πλάστην, χορῶ τῷ τῶν Ἀγίων, ψυχὰς τῶν τῆς Μονῆς Σου, παρθένων κατατάξαι, φωτὶ ἐν ἀνεσπέρῳ.

Ὁδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὸν κύκλον παροδεύσας τὸν τῆς ζωῆς, Ἰωάννη τῆς Ῥίλας μακάριε, ἀπὸ παιδός, ἀγωγαῖς ἀσκήσεως παιδευθεὶς, μέγας ἐδείχθης πρόβολος, πᾶσι τοῖς θεόπταις ἡσυχασταῖς· διὸ προγνοὺς τὴν ὥραν, τῆς σῆς ἀποδημίας, ἀπῆλθες εὐλογῶν σου τοὺς μαθητάς.

Ἀρρήτου εὐωδίας πνευματικῆς, ἐπληροῦτο ἡ ἔρημος Ἄγιε, ἐπὶ πολὺ, μετὰ τὴν τοῦ σκήνους σου ἐκφορὰν, σημεῖον ἀγιώτατον, τῆς ἡγιασμένης σου βιοτῆς, ἡ θεία καὶ γὰρ Χάρις, τῶν ἐν Χριστῷ ζησάντων, καὶ τοῖς λειψάνοις διεκκέχυται.

Ἡ μνήμη σου τρισμάκαρ ἡ ἱερά, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀνέτειλε, πλήρης χαρᾶς, πλήρης εὐωδίας ἀσκητικῆς, σκιρτάτωσαν οἱ πάσχοντες, κροτεῖτωσαν χεῖρας οἱ μονασταί, οἱ μὲν γὰρ ἰατῆρα, σωμάτων εὖρον θεῖον, οἱ δὲ ψυχῶν τὸν παρακλήτορα.

Τὴν χεῖρά σου πλουτοῦντες τὴν δεξιάν, Ἰωάννη πανθαύμαστε Ὅσιε, ἐν τοῖς δεινοῖς, πᾶσι καταφεύγομεν πρὸς αὐτήν, καὶ πόθῳ ἀσπαζόμενοι, ἀπαντλοῦμεν θάρρος τε καὶ ἰσχύν, ἐν ἀσθενείαις

ῥῶσιν, ἐν τοῖς κινδύνοις ῥύσιν, καὶ ἐν ἀνάγκαις ἀνακούφισιν.

Θεοτοκίον.

Κυρία τῶν Ἀγγέλων καταφυγή, τῶν ψυχῶν ἡμῶν μόνη θεόσδοτος, ἀντιλαβοῦ, ἔκτεινον τὴν χεῖρα τὴν κραταιάν, πρὸς τὸν Υἱόν Σου ἄκραντε, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν, παρθένων τῆς Μονῆς Σου, τῶν ὧδε τεθαμμένων, τῶν ζησασῶν ἐν ἀγιότητι.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῦ κόσμου τὴν προσπάθειαν, ἐναπορρίψας Ὅσιε, στενὴν τε καὶ τεθλιμμένην, τρίβον διήνυσας ὅθεν, εἰς πλάτος ἀναπαύσεως, κατέστης εὐφραινόμενος, ἔνθα Ὅσιων τάγματα, σὺν ἅπασιν τοῖς δικαίοις, ἀγάλλονται αἰωνίως.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἁχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἡϋδόκησε, καὶ ὁ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐπισκιάσαν Σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Αἶνοι. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ὧμων αἴρων, καὶ τούτου τοῖς ἵχνεσι, σοφῶς ἐπόμενος, τοῖς φοιτηταῖς σου ἐκέκραγες, ἐπὶ τῆς Ῥίλας, Μονὴν ἰδρύσας τὴν πολυθαύμαστον· ἐμοὶ τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ, κόσμος ἐσταύρωται, σὺν ταῖς τρυφαῖς καὶ τερπνότησι, κἀγὼ τῷ κόσμῳ, ἐναποκόπτων πᾶσαν προσπάθειαν· ὅθεν ὁ

θέλων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, περισῶσαι εἰς δόξαν οὐράνιον, ἐν τῷδε οὗτος τῷ κόσμῳ ἀπολέσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. (Δίς)

Ὁ ἐκνικήσας λαμπρῶς καὶ θριαμβεύσας, ὥσπερ ὁ Ἀντώνιος, ἐχθροῦ τὰ ἐνεδρα, ἐν τῇ ἐρήμῳ διαβίων, συνήψας πάλην, κατὰ πνευμάτων τοῦ σκοτούς Ὅσιε, ἅπερ σὲ κατέρριπτον κατὰ τῆς πέτρας σφοδρῶς, τοῦ ἀπολέσαι τὸ σῶμά σου, πλὴν σὺ ἐπαίρων, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρὸν ἀνέβαινες, ἐπὶ τῆς ἄκρας· διὸ Ἄγγελος, τῶν δαιμόνων τὰ στίφη διέλυσε, καὶ οὐράνιον ἄρτον, καθ' ἐκάστην σοὶ ἐκόμιζε.

Τὴν δεξιάν σου ἡμῖν ὁ θησαυρίσας, ἰάσεων βρύουσαν πηγὰς ἐκάστοτε, τοῖς μετὰ πόθου καὶ πίστεως, ἀσπαζομένοις, σορὸν τὴν πάντιμον ἐν ἀγνότητι, ἐρήμου ἀγλαΐσμα, ταύτην νῦν ἔπαρον, καὶ ἡμᾶς πάντας εὐλόγησον, καὶ εὐωδίας, νοῦν καὶ καρδίαν Ἄγιε πλήρωσον, ὅπως ἂν χάριτι γενόμενοι, εὐωδία Χριστοῦ ἀπολαύσωμεν, τὰ εὐώδη ἐκεῖνα καὶ μακάρια σκηνώματα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'

Ἀγιωσύνης γυμνάσιον, ὁ βίος σου ὅλος Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν ἀναδέδεικται. Κατὰ παθῶν γὰρ στήσας τὸν πόλεμον, ἀνδρειοφρόνως ἀντετάξω, τῷ φθονερῷ πολεμήτορι, ἐν νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀσκήσει, ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ δουλαγωγῶν τῆς σαρκὸς τὸ δυσδάμαστον φρόνημα. Ἐρηρυσμένος δὲ τῇ πέτρᾳ τῆς πίστεως, καὶ τῷ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ περιπεφραγμένος, ἀντέστης πάσαις ταῖς προσβολαῖς

τοῦ δράκοντος, προσδεχόμενος τὸν Θεόν, τὸν σώζοντα ἡμᾶς, ἀπὸ ὀλιγοψυχίας καὶ καταιγίδος. Καὶ οὐκ ἐψεύσω τῶν ἐλπίδων σου, φυλάττει γὰρ Κύριος τὰς ψυχὰς τῶν Ὁσίων Αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ὁ πανάγαθος ἐν τῷ τέλει τοῦ ἀγῶνος, ἔφη σοι λαμπρᾷ τῇ φωνῇ · εὗ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστε, εὗ ἐργάτα τοῦ ἀμελῶνος, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. Αὐτῆς τῆς χαρᾶς καὶ ἡμεῖς οἱ πλουτήσαντές σε πρέσβυν πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, ἀξιωθείμεν ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν παισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

Μεγαλυνάρια.

Τὸν τῆς μετανοίας καθηγητήν, καὶ τὸν τῆς ἐρήμου, πολιοῦχον καὶ οἰκιστήν, τὸν πύρινον στύλον, τὸν λύχνον τοῦ ἡλίου, τὸν μέγαν Ἰωάννην, πάντες τιμήσωμεν.

Ἰωὴλ Προφῆτα θαυματουργέ, καὶ Οὔαρε Μάρτυς, Λεόντιε καὶ Σαδώθ, Εὐσέβιε Φῆλιξ, καὶ Ῥίλας Ἰωάννη, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.